

Hermanis Paukšs

KĀ BRĀLĪTIS TRUSĪTIS UN VIŅA DRAUGI MEDNIEKU MUĻKOJA

Darbojas: **Trusis**
 Lauva
 Lapsa
 Bruņurupucis
 Mednieks

1. CĒLIENS

Starp trim priedēm, dziedādami "Ceļadziesmu" iet aktieri.

- Lauva.** Brālīši mīļie! Mēs tikai ejam, ejam un ejam! Bet kad tad mēs, galu galā, kaut kur nonāksim?
- Trusis.** Beidz rūkt! Ja mēs ejam, tad skaidrs, ka kaut kur nonāksim! Galvenais ir – iet! Jo ja mēs neiesim, tad nekad nekur nenonāksim!
- Lapsa.** Nu bet taču nestāvam! Ejam!
- Bruņurupucis.** Es domāju ...
- Lapsa.** Tu vari domāt! Es – eju!
- Bruņurupucis.** Jā, es varu domāt arī iedama!
- Lauva.** Es jau arī varu iedams domāt! Bet es nesaprotu, kāds no tā labums! *(Dodas pakaļ citiem.)*

Pēc brīža.

- Lauva.** Nē, man pietiek! Es atsakos iet tālāk! Mēs nevis ejam, bet maldāmies!
- Trusis.** Maldīties ir cilvēciski!
- Lauva.** Jā, maldīties ir cilvēciski, bet ļoti nepatīkami!
- Lapsa.** Ko tad tu piedāvā? Sēdēt te un gaidīt, kad skatītāji paši pie mums atnāks?
- Bruņurupucis.** Es domāju tā...
- Trusis.** Es domāju, ka stāvēt uz vietas nav nekādas jēgas. Jā, var gadīties, ka mēs maldāmies, bet tas vēl ir jāpierāda!
- Lauva.** Kas tur ko pierādīt – pirms brīža te bija trīs priedes un tagad atkal te ir trīs priedes! Skaidrs, ka šī ir tā pati vieta, kas iepriekš!
- Lapsa.** Tas nav nekāds pierādījums! Tādu vietu, kur aug trīs priedes ir ļoti daudz! Es pati zinu vismaz četras tādas!
- Lauva.** Bet šīs priedes man liekas pazīstamas!
- Lapsa.** Protams! Jo kurš tad nepazīst priedes?
- Trusis.** Es, personiski, neticu, ka skatītāji mūs te atradīs. Esmu pārliecināts, ka viņi sēž savos krēslos un pat nedomā mūs meklēt! Ja arī mēs tagad te tā sēdēsim, tad skaidrs, ka nekad mūžā vairs nesatiksims ar skatītājiem. Bet kas tie par aktieriem, kuri nekad mūžā nesatiekas ar skatītājiem!
- Lapsa.** Pilnīgi piekrītu! Tāpēc ceļamies un ejam tālāk!
- Lauva.** Bet uz kurieni?

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. Uz priekšu!

Lauva. Ārprāts! (*Dodas pakaļ citiem.*)

Pēc brīža

Lauva. Āāāā!... Ja mēs tādā garā vēl ilgi iesim, es sajukšu prātā! Āāāā!

Mednieks. Kurš te auroja?!

Lauva. Nu – es.

Mednieks. Paldies!

Lauva. Lūdzu. Es tikai nezinu, par ko.

Mednieks. Par to, ka aizbaidīji manu medījumu! Vai tu maz apjēdz, Aurēlij, kas tas bija par medījumu?

Lauva. Es gan neesmu Aurēlijs...

Mednieks. Tas bija medījums!... Medījums!!!... Ar šitādiem te ragiem!!!.. Vai tu zini, cik reti gadās šajās trīs priedēs pamanīt medījumu?!... Un vēl – ar šitādiem ragiem!!!

Lauva. Nezinu.

Mednieks. Nu tad tā, Aurēlij...

Lauva. Es gan neesmu Aurēlijs...

Mednieks. Nē, ja tu auro, tad esi gan Aurēlijs! Un ja nejēdz neko no medījumiem, tad klusē! Vai saprati? Klusē!!!

Lauva. Sapratu.

Mednieks. Un nekad vairs neauro!

Lauva. Labi.

Mednieks. Paldies! (*Dodas medībās.*)

Lapsa. Kas tas par ķēmu?

Trusis. Tam ķēmam ir šautene. Tātad viņš ir mednieks.

Lauva. Es tomēr gribētu zināt skaidri – ķēms viņš ir vai mednieks?

Bruņurupucis. Es domāju...

Trusis. Viņš ir vienlaikus gan ķēms, gan mednieks. Ķēms no mednieka. Vai mednieks no ķēma. Kā tev labāk patīk.

Lauva. Man viņš nepatīk.

Trusis. Bet man vairāk nepatīk tas, ka mēs, acīmredzot, tiešām esam apmaldījušies trīs priedēs.

Lauva. Nu! Ko es teicu!

Trusis. Tikai neauro! Citādi atkal atskries mednieks, bet, ja es pareizi sapratu, tad viņš tev nepatīk.

Lauva. Jā. To tu pareizi saprati.

Lapsa. Man arī viņš nepatīk! Derētu to medniekķēmu izāzēt!

Lauva. Ar prieku!

Trusis. Neaizmirstiet, ka mēs steidzamies pie skatītājiem!

Lapsa. Bet mēs taču esam apmaldījušies! Tāpēc nospēlēsim teātri tepat – medniekam!

Lauva. Bet viņš taču ir mednieks, nevis skatītājs...

Lapsa. Lai viņš domā cik grib, ka ir mednieks! Bet tāpēc jau mēs esam aktieri, lai prastu viņu pataisīt par skatītāju!

Trusis. Lai notiek – es tērpjos par brālīti Trusīti!

Lapsa. Bet es – par māsiņu Lapsiņu!

Lauva. Nu tad es būšu brālītis Lauva! Pagaidi, medniek! Gan tu dabūsi par to Aurēliju!

Bruņurupucis. Bet es domāju...

Lapsa. Kas tur daudz ko domāt – tu būsi māsiņa Bruņurupucis!

Bruņurupucis. Bet Bruņurupucis taču ir brālītis!

Trusis. Vai tad tu domā, ka bruņurupučiem māsiņu nemaz nav?

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. Protams, ka bruņurupučiem ir arī māsiņas!

Bruņurupucis. Nu jā, bet tad taču saka citādi!

Trusis. Labi – tu būsi māsiņa Bruņurupucīte!

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. Tu nedomā, bet ātri pārgērbies!

Bruņurupucis. Es jau varu arī pārgērbdamās domāt...

Mednieks. Stāvi! Kas tu esi?

Trusis. Stāvu. Esmu brālītis Trusītis.

Mednieks. Ahā! Trusītis ir medījums. Mazs, bet labāks kā nekāds. Nekusties! Es tūlīt šaušu!

Trusis. Nekustos.

Mednieks. Šauju! Ei! Brālīti Trusīti! Brālīti Trusīti, kur tu paliki?

Trusis. Es esmu tev aiz muguras, brālīti Medniek!

Mednieks. Kāpēc tu esi man aiz muguras, brālīti Trusīti, ja patiesībā tev ir jābūt šeit?!

Trusis. Bet kur tas rakstīts?

Mednieks. Rakstīts?... Vai tad tam ir jābūt rakstītam?...

Trusis. Protams. Visam ir jābūt rakstītam. Citādi nevar.

Mednieks. Muļķīgi.

Trusis. Ļoti muļķīgi. Es tad pagaidām eju, brālīti Medniek! Kad būs uzrakstīts – pasauc!

Mednieks. Ei!... Pagaidi!...Brālīti Trusīti!...

Mednieks. Muļķīgi...Tik muļķīgi vēl nekad nav bijis... Jo taču neprotu rakstīt...Es protu tikai lasīt!...Jā – un protams – vēl es māku šaut! Pah! Pah! Pah!

Lapsa. Kas tur tā šaudās pa trim priedēm?

Mednieks. Stāvi! Kas tu esi?

Lapsa. Es esmu māsiņa Lapsiņa! Bet tu kas esi?

Mednieks. Es esmu brālītis Mednieks. Rakstīt proti?

Lapsa. Protu.

Mednieks. Ļoti labi – raksti!

Lapsa. Lūdzu, brālīti Medniek! Ko rakstīt?

Mednieks. Stāvi šeit!

Lapsa. Šeit?

Mednieks. Jā – šeit!

Lapsa. Bet es jau stāvu!

Mednieks. Nē! Tev nav jāstāv! Tev ir jāraksta!

Lapsa. Kāpēc tad tu liki stāvēt?

Mednieks. Neko es neliku!... Es diktēju!... To, kas tev ir jāraksta! – Stāvi šeit!... muļķe tāda... Sapрати, kas tev jāraksta?

Lapsa. Sapratu.

Mednieks. Tad atkārtο!

Lapsa. Stāvi šeit, muļķe tāda!

Mednieks. Jā... var rakstīt arī tā... Bet nē! Man taču vajag lai stāv brālītis Trusītis nevis muļķe tāda! Klausies – raksti vienkārši – Stāvi šeit!

Lapsa. Rakstu vienkārši, Stāvi šeit!

Mednieks. Uzrakstīji?

Lapsa. Uzrakstīju.

Mednieks. Parādi!

Lapsa. Lūdzu, brālīti Medniek!

Mednieks. Stā – vi... šeit... Ļoti labi – nu tas brālītis Trusītis man vairs neizspruks! Brālīti Trusīti!... Brālīti Trusīti!!... Brālīti Trusīti!!!...

Trusis. Ko tu auro, brālīti Medniek?

Mednieks. Tfu, kā nobiedēji!...Lasi!

Trusis. Stāvi šeit!

Mednieks. Sapрати?

Trusis. Sapratu. Un tieši šeit arī stāvu.

Mednieks. Ļoti labi. Stāvi! Es tūlīt šaušu!

Trusis. Stāvu.

Mednieks. Šauju!... Ei! Brālīti Trusīti! Kur tu paliki?

Trusis. Šeit!

Mednieks. Kāpēc šeit? Tev bija jāstāv tur!

Trusis. Nē! Te ir rakstīts – stāvi šeit! Šeit nevis tur!

Mednieks. Nu labi... Tad stāvi šeit... Es šaušu.

Trusis. Stāvu.

Mednieks. Šauju!... Ei! Kur tu atkal paliki!

Lauva. Nekur. Es esmu šeit.

Mednieks. Vai!... Lauva...

Lauva. Jā – brālītis Lauva! Stāvi! Es tevi tūlīt apēdīšu!

Mednieks. Stāvu.

Lauva. Ēdu!

Mednieks. Nē! (*Bēg, kamēr nokrīt.*)

Lauva. Nu, kāpēc tu nestāvi?

Mednieks. Nav spēka...

Lauva. Labi. Tad guli. Es tevi ēdīšu.

Mednieks. Guļu...

Lauva. Ēdu!

Mednieks. Nē!... Neēd mani, brālīti Lauva!... Es esmu brālītis Mednieks... Es tev daudz cita ēdamā samedīšu... Tu būsi katru dienu labi paēdis... bet pašam nebūs jānopūlas... Tu varēsi tikai ēst un gulēt... ēst un gulēt... ēst un gulēt...

Lauva. Labi, brālīti Medniek, bet ļoti ātri! Jo es neesmu pieradis ilgi gaidīt!

Mednieks. Jā, es eju!

Lauva. Es gaidu.

Mednieks. Stāvi! Kas tu esi?

Bruņurupucis. Es domāju...

Mednieks. Nedomā! Stāvi!

Bruņurupucis. Es varu domāt arī stāvēdama.

Mednieks. Tad domā!

Bruņurupucis. Par ko lai es domāju?

Mednieks. Domā par to, kas tu esi!

Bruņurupucis. Es domāju.

Mednieks. Es gaidu!... Nu? Izdomāji?

Bruņurupucis. Ko tad?

Mednieks. To, kas tu esi!

Bruņurupucis. Es domāju, ka esmu māsiņa Bruņurupucīte.

Mednieks. Ja tu tā domā, tad tas varētu nebūt slikti... es domāju, ka tas varētu būt tīri garšīgi... Un tu kā domā?

Bruņurupucis. Es domāju...

Mednieks. Pietiek! Vairs nedomā! Nāc man līdz!

Bruņurupucis. Bet es neprotu nākt – es protu tikai rāpot!

Mednieks. Manis pēc vari arī rāpot! Bet ātri!

Bruņurupucis. Bet es neprotu rāpot ātri!

Mednieks. Muļķīgi... Labi – tad es tevi stumšu!

Bruņurupucis. Uz kuriem?

Mednieks. Pusdienās.

Bruņurupucis. Es domāju... ka pusdienas man patiks...

Mednieks. Tev tās var arī nepatikt. Galvenais – lai brālītim Lauvam patiktu...

Mednieks. Lūdzu, brālīti Lauva – te es tev atstāšu māsiņu Bruņurupucīti pusdienām! Labu ēstgribu!

Bruņurupucis. Paldies.

Mednieks. Ņem par labu!

Lauva. Vai tiešām tu domā, ka es ēdīšu kaut ko tik cietu, brālīti Medniek?

Mednieks. Es ceru, brālīti Lauva...

Lauva. Tātad tu gribi, lai es sev izlaužu visus zobus?!

Mednieks. Nē, brālīti Lauva! To es neuzdrošinos gribēt!

Lauva. Tad stum tūlīt māsiņu Bruņurupucīti atpakaļ uz to vietu, no kurienes atstāji, un pagādā man kaut ko mīkstāku!

Mednieks. Stumju!

Lauva. Gaidu!

Bruņurupucīte. Bet pusdienas?!

Mednieks. Citreiz.

Bruņurupucīte. Bet es negribu citreiz! Es gribu tagad!

Mednieks. Gribēt nav kaitīgi. Tu gribi, bet es tevi stumšu!... Tā... vari uzskatīt, ka esi atstumta.

Bruņurupucīte. Bet es vēl arvien gribu pusdienas!

Mednieks. Ļoti labi – tu paliec te un gribi pusdienas, bet es eju meklēt kaut ko mīkstāku!

Mednieks. Stāvi!

Lapsa. Stāvu.

Mednieks. Ā – tevi es jau pazīstu – tu esi māsiņa Lapsiņa!

Lapsa. Es arī tevi pazīstu – tu esi brālītis Mednieks!

Mednieks. Bet es tevi vēl vairāk pazīstu – es zinu, ka tu proti rakstīt!

Lapsa. Protu. Ko lai es tev uzrakstu?

Mednieks. Nu jau vairs neko. Nāc, lai es tevi aptaustu!

Lapsa. Vai!... Man kut!!!...

Mednieks. Tas nekas. Galvenais, ka tu esi mīksta. Nāc līdzi!

Lapsa. Uz kuriem?

Mednieks. Pusdienās

Bruņurupucis. Netici viņam! Viņš arī mani aicināja pusdienās, bet pēc tam atstāja gribot!

Mednieks. Neklausies viņā! Katram savs liktenis. Lapsa nav bruņurupucis. Ķepas augšā un uz priekšu!

Lapsa. Vai ar dziesmu?

Mednieks. Bet tikai ar ļoti garšīgu!

Mednieks. Te es tev, brālīti Lauva, atvedu māsiņu Lapsiņu! Labu ēstgribu!

Lauva. Māsiņu Lapsiņu?! Vai tiešām tu domā, ka es ēdīšu kaut ko tik spalvainu?! Vai tu gribi, lai es aizrijos ar viņas asti?!

Mednieks. Nē, brālīti Lauva... To gan es neuzdrošinos gribēt...

Lauva. Tad ved tagad māsiņu Lapsiņu atpakaļ no kurienes atvedi, bet man pagādā kaut ko nespalvaināku!

Mednieks. Jā, brālīti Lauva – dzirdu un paklausu!

Lauva. Un sargies, ja atkal atstiepsi kādu neēdamu draņķi!

Mednieks. Jā, brālīti Lauva – es sargos! Māsiņa Lapsiņa – apkārt marš! Skriešus!

Lapsa. Vai ar dziesmu?

Mednieks. Bet ar labi ātru!

Mednieks. Uz vietas stāt! Viens, divi pieņemsim, ka es esmu tevi atvedis atpakaļ. Tagad vari dziedāt ko gribi!

Mednieks. Stāvi!

Trusis. Še!

Mednieks. Ko nozīmē – šē?

Trusis. Lasi!

Mednieks. Stāvi šeit...

Trusis. Saprati?

Mednieks. Sapratu...

Trusis. Tad stāvi!

Mednieks. Stāvu!

Trusis. Bet es mūku!

Mednieks. Ei! Kāpēc tu mūc?! Kur tas rakstīts? Stāvi, es tev saku! Stāvi!!! (*Pakaļ Trusim.*)

Lapsa. Nu, brālīti Trusīti viņš tik ātri vis nenoķers.

Lauva. Tas nozīmē, ka mums tagad jāgarlaikojas?

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. Jūs varat domāt ko gribat, bet es tikmēr iešu paraudzīt, vai ceļasomās nav kas labs ēdams – šādu teātri bez ēšanas nav iespējams ilgi izturēt

Lauva. Es bez raudzīšanas zinu, ka ceļasomās ir daudz laba ēdama, tāpēc iešu kopā ar tevi!

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. Tu domā, bet mēs tikmēr ejam!

Bruņurupucis. Es domāju, ka sekošu jūsu piemēram! Starpbrīdis!

2. CĒLIENS

- Lapsa.** Nezinu, kā citi, bet es paēdu pieklājīgi.
- Lauva.** Man tikai mazā kaktiņā tika!
- Lapsa.** Tu jau varētu ceļasomu ar visām siksnām aprīt un arī tad vairāk kā mazā kaktiņā nebūtu.
- Bruņurupucis.** Bet man vispār tikpat kā nekas netika!
- Lapsa.** Tas tāpēc, ka tu domāji, kamēr mēs ēdām.
- Bruņurupucis.** Es domāju...
- Lauva.** Bet vai tad viņa ko citu saka?
- Mednieks.** Stāviet! Kurš no jums ir brālītis Trusītis?
- Lapsa.** Es!
- Mednieks.** Nemānies! Tu esi māsiņa Lapsiņa!
- Bruņurupucis.** Es domāju...
- Mednieks.** Tu vari domāt cik gribi, es tik un tā redzu, ka tu esi māsiņa Bruņurupucīte!
- Lauva.** Nu tad es!
- Mednieks.** O! Brālītis Lauva! Piedošanu! Es nemaz nepamanīju, ka arī tu te esi!
- Lauva.** Tu gribi teikt, ka es esmu tik nepamanāms?!
- Mednieks.** O, nē! To es nebūtu iedrošinājies gribēt teikt... es tikai gribēju teikt...
- Lauva.** Ā – es saprotu! Tu gribēji teikt, ka esi atstiepis man beidzot labas pusdienas!
- Mednieks.** Jā, brālīti Lauva... to es tik tiešām būtu gribējis teikt... bet jāatzīst, ka to es tomēr nevaru teikt...
- Lauva.** Kāpēc tad tā, brālīti Medniek?!
- Mednieks.** Tāpēc... tāpēc... tāpēc... (*Ierauga Trusi.*) Jā! Es varu gan tā teikt! Lūk, tavas pusdienas! Tūlīt nāc šurp, nelieti!
- Trusis.** Ja tu runā ar mani, tad es patiesībā esmu brālītis Trusītis!
- Mednieks.** Neizrunājies! Jo vēl lielākā patiesībā tu esi brālīša Lauvas pusdienas! Labu ēstgribu, brālīti Lauva! Šis ēdiens ir ļoti mīksts, turklāt tam nav garas astes, ar kuru tu varētu aizrīties...
- Lauva.** Kā?! Un tu, nožēlojamais, gribi teikt, ka man pusdienās būs tikai šis viens pats nieka brālītis Trusītis?! Par ko tu mani turi?! Te taču nav pat tik daudz, lai manu cauro zobu aizbāztu!!!

Mednieks. Ak tev ir cauri zobī?... Piedošanu brālīti Lauva... Tādā gadījumā es nekavējoties skrienu pēc brālīša Zobārsta!...

Visi. Stāvi!

Mednieks. Stāvu...

Lauva. Nekur tu neskriesi! Tu apsolījies mani pabarot!

Pārējie. Vai tā bija?

Mednieks. Bija...

Lauva. Bet tā vietā tu tikai nīrgājies par mani, piedāvādams vienu galīgi neēdamu lietu pēc otras! Tu esi pelnījis sodu! Briesmīgu sodu!

Pārējie. Sodu! Sodu!! Sodu!!!

Mednieks. O, pažēlo mani, ak, brālīti Lauva! Dod man vēl iespēju laboties!

Lauva. Lai notiek – es dodu tev iespēju laboties.

Mednieks. O, paldies tev, brālīti Lauva!

Lauva. Bet tikai pēc tam, brālīti Medniek, kad būsi saņēmis sodu.

Mednieks. Vai! Vai! Vai!

Lauva. Klusu, Aurēlij!

Mednieks. Bet es taču neesmu Aurēlijs... Es esmu brālītis Mednieks...

Lauva. Tad neauro!

Mednieks. Labi.

Lauva. Un gaidi, kādu sodu mēs tev izdomāsim!

Mednieks. Gaidu.

Lapsa. Tagad tikai jāizdomā tāds labi interesants sods!

Bruņurupucis. Es domāju...

Lauva. To nē! Tas ir pārāk šausmīgi!

Trusis. Es zinu – pārvērtīsim viņu par brālīti Trusīti – tas būs ļoti interesants sods!

Bruņurupucis. Bet tu taču jau esi brālītis Trusītis!

Lapsa. Tas nekas – jo vairāk Trusīšu, jo labāk!

Lauva. Un kā tad mēs viņu pārvērtīsim?

Bruņurupucis. Es domāju...

Trusis. Tu pareizi domā! Tāpat kā pārvērtāties mēs! Es viņam atdošu savu masku!

Bruņurupucis. Bet tu pats?

Trusis. Es turēšos tā, lai viņš mani neierauga.

Lauva. Un tu domā, ka ar masku vien pietiks, lai pārvērstu šo Aurēliju par brālīti Trusīti?

Trusis. Ja viņš ir labs aktieris, tad pietiks.

Bruņurupucis. Bet viņš taču nav aktieris! Viņš ir mednieks!

Lapsa. Nu un tad? Viņš ir slikts mednieks! Slikts mednieks var izrādīties par labu aktieri. Es, piemēram, kādreiz biju slikta šuvēja!

Trusis. Bet es – nekam nederīgs kurpnieks!

Bruņurupucis. Bet es... bet es...

Trusis. Zinām! Bet ja jūs domājat, ka ar masku vien nepietiks, esmu gatavs viņam aizdot arī asti.

Lapsa. Jā! Tikai nevis īso, bet garo!

Lauva. Pareizi! Un pēc tam liksim šim Aurēlijam nospēlēt izrādi par brālīša Trusīša garo asti!

Bruņurupucis. Jā! Tā izrāde man ļoti patīk! Tur man ir galvenā loma!

Trusis. Klusu! Es, tāpat, uzlikšu viņam masku, bet māsiņa Lapsiņa piestiprinās garo asti!

Bruņurupucis. Bet es?

Trusis. Jūs ar brālīti Lauvu tikmēr lēkāsiet viņam apkārt un murmināsiet buramvārdus!

Lapsa. Aiziet!

Lauva. Mēģināsim!

Lauva. Ei, tu – sliktais brālīti Medniek – celies augšā!

Mednieks. Ceļos...

Lauva. Pagriezies!

Mednieks. Griežos...

Trusis. Lieku!

Mednieks. Vai!

Lapsa. Stiprinu!

Mednieks. Vai, vai!

Bruņurupucis. Vai tad sāp?

Mednieks. Nē... vēl nesāp...

Lauva. Un nu tu esi pārvērsts par brālīti Trusīti!

Mednieks. Vai, vai, vai! Kāds kauns! Kāds kauns!

Trusis. Nerunā niekus! Būt par brālīti Trusīti nav nekāds kauns!

Bruņurupucis. Es domāju...

Lapsa. ... ka tas ir liels gods! Tikai es gan tādu negribētu! Hi, hi, hi!

Trusis. Tāpēc arī tev neviens to nepiedāvā!

Mednieks. Šausmas! Bet man taču ir gara aste!

Trusis. Nu ja – kādreiz brālītim Trusītim bija gara aste!

Mednieks. Un pēc tam?

Lapsa. Kas notika pēc tam, tu uzzināsi, kad būsi aizgājis kopā ar mani makšķerēt.

Mednieks. Bet es taču esmu brālītis Mednieks, nevis brālītis Makšķernieks!

Lapsa. Nerunā muļķības – tu esi brālītis Trusītis, un trušiem šausmīgi patīk makšķerēt! Ejam!

Mednieks. Eju...

Lapsa. Un nu mēs esam nonākuši pie upes...

Mednieks. Bet kā tad mēs makšķerēsim?

Lapsa. Met tik asti ūdenī un gaidi kad pieķersies zivis!

Mednieks. Metu. Un tālāk?

Lapsa. Gaidi!

Mednieks. Gaidu. Un ilgi tā?

Lapsa. Kamēr jūti, ka rausta.

Mednieks. Bet tā tupēt ir šausmīgi garlaicīgi!

Lapsa. Tad uzdziedāsim kaut ko!

Mednieks. *(kad Bruņurupucis ir satvēris asti).* Rausta!!!

Lapsa. Velc!

Mednieks. Velku!... Bet es nevaru izvilk!

Lapsa. Velc dūšīgāk!

Mednieks. Velku!... Ā!... Tā zivs velk mani nevis es viņu!... Ā!...

Lauva. Neauro, Aurēlij!!!

Mednieks. Ā!... Palīgā!!!... Tā zivs grib mani noslīcināt!... Ā!...

Lauva. Tā tev vajag, Aurēlij! Tā tev vajag!

Lapsa. Turies! Es tev palīdzēšu!

Mednieks. Ā!... Tu noplēsīsi man ausis!...

Lapsa. Nē... es tikai pastiepsu tās mazliet garākas!... Ir!!!

Mednieks. Ā!!!... Nav...

Lapsa. Nav?

Mednieks. Nav... ne zivs, ne astes... mazs gabaliņš tikai palicis...

Lapsa. Nu, lūk – tagad tu zini, kāpēc brālītim Trusītim ir īsa aste!

Bruņurupcis. Jā! Tas ir mans nopelns!

Lapsa. Nu ne tikai!

Mednieks. Bandīti!

Trusis. Nevis bandīti, bet aktieri!

Mednieks. Šausmas! Viņš nemaz nav brālītis Trusītis... *(Nokrīt.)*

Lapsa. Te tev nu bija – noģība...

Lauva. Mīkstpēdiņš!

Bruņurupcis. Žēl nabadziņa... *(Aplej ar ūdeni.)*

Mednieks. Ā!... *(Pielec kājās, ierauga, ka visi novelk maskas.)* Un jūs arī?!...

Lauva. Jā – arī mēs neesam brālīši trusīši!

Mednieks. Stāviet! Šaušu!

Bruņurupcis. Es domāju, ka tu pats esi bandīts.

Mednieks. Nē – es esmu mednieks!

Lapsa. Vai tad mednieki cilvēkus šauj?

Mednieks. Bet jūs taču neesat cilvēki! Jūs esat aktieri!

Lauva. Vai tad aktieri nav cilvēki?

Mednieks. Vai tad ir?

Bruņurupucis. Un kā jūs, bērni, domājat?

Trusis. Dzirdēji?!

Lauva. Bet paklau... mednieks tu esi slikts... nomedījis neko neesi...

Mednieks. Ko tad te trijās priedēs var nomedīt!

Lauva. ...bet aktieris tu esi labs!

Lapsa. Jā – cik brīnišķīgi tu spēlēji brālīti Trusīti! Vai ne, bērni?

Trusis. Dzirdēji?!

Bruņurupucis. Es domāju, ka tev jānāk pie mums par aktieri!

Mednieks. Tātad jūs domājat, ka es esmu labs aktieris?

Pārējie. Ģeniāls!!!

Mednieks. Bet kur tas rakstīts?

Lapsa. Šeit!

Mednieks. Nu tad gan... tad gan... Eh! Ja par aktieri, tad par aktieri – aiziet!

Visi. Aiziet!